

Презъ турско време въ селата не сж съществували никакви еснафи. По-събуденитѣ момчета отъ селата сж идвали въ града да ставатъ чираци, следъ това калфи и самостоятелни майстори. Така се обяснява селскиятъ произходъ на севлиевскитѣ еснафи. За това всѣки занаятчия си има свои села „мющери“.

Севлиевскиятъ старъ еснафинъ не само е работилъ по порчка, но и стока за проданъ въ дюкяна си и по селата. Съ натоварени на конь стоки той е обикалялъ селата въ околията, излизалъ е вънъ отъ нея, отивалъ е дори до Видинъ, Шуменъ и Одринъ. Тая външна търговия дава възможность на севлиевеца да вижда и разбира много нѣща, да бжде по-опитенъ и да знае политическото състояние на момента. Такива доста повдигатъ духа на своя градъ и въвеждатъ подобрене въ занаята и живота на Севлиево. Нашиятъ еснафъ взе дейно участие въ подръжката на старото ни училище, въ съзиждане на църквитѣ, въ учредяване на читалището. Той активно участвува въ църковната ни борба и въ нашето възраждане, като ги подпомогна морално и материално. Заслужава по-подробно да се изучи неговата интересна история. Въ турско време българскиятъ еснафъ въ Севлиево поради богатата и многочислена околия бѣше единъ отъ най-първитѣ и наброяваше повече отъ 50. Следъ освобождението едни занаяти се засилиха, но повечето изпаднаха като недееспособни. Споредъ изработената отъ г. В. Беязовъ статистика отъ 1929 год, тогава въ Севлиево е имало 58 еснафа съ 613 майстори, несамостоятелни 109, калфи 321 и чираци 291, а всичко 1334 души.

1. Кожарско-табашкия еснафъ

Въ турско време имаме около 50 табакхани въ табашката махала; днесъ работятъ само нѣколко наредъ съ една кооперативна кожарска фабрика. Първоначално обработването на кожата е ставало изключително отъ турци табаци *като тяхна привилегия*; българитѣ сж били тѣхни калфи и чираци. Първи турски табаци сж били Касабоолу, Хаджи Мустафа, бачо Мехмедъ и др. Тѣзи табаци всѣка година по нареждане на правителството сж били контролирани отъ двама дервиши, които сж идвали въ Севлиево и сж получавали отъ тѣхъ известно възнаграждение. Напоследъкъ турскитѣ табаци сж допуснали като самостоятелни табаци дѣдо Хинко Чаръкчиевъ, Кънчо Устабашиевъ и дѣдо Христо Даноолу, като имъ позволявали да обработватъ *само говежди кожи за царвули*. Следъ това вече числото на българитѣ-табаци се умножава и тѣ почватъ да обработватъ и *други кожи*: овчи, кози, агнешки и ярешки за проданъ въ Австрия и Ромъния. Като се разраства този еснафъ, почва да обработва и изкарва много стока, която трѣбваше да се изнася въ странство. Въ Ловечъ